శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

ఆర్తి

తిరుపతి, 2001

భక్తుడు: *గురువుగారూ, సద్గురువు పట్ల మనకు ఉన్న ఆర్తిని ప్రార్థన రూపంలో వ్యక్తీకరించవచ్చా?*

గురువుగారు: మనలో కలిగేటటువంటి ఆ తపనే ప్రార్థన. కేవలం మాటలతో సాంప్రదాయానుసారం చేసేది మాత్రమే ప్రార్థన కాదు. నువ్వు ఆకలితో ఉంటే, అది ఆహారం కోసం ప్రార్థించడమే! నువ్వు దాహంతో ఉంటే, నీలో కలిగే ఆ 'దాహం' అనే అనుభవమే మంచినీటి కోసం నువ్వు చేసే 'ప్రార్థన'. నువ్వు (నీళ్ళ కోసం) ప్రార్థిస్తున్నావు. మీకు బాబా పట్ల ప్రేమ, బాబా కోసం మీకుండే తపన... అదే ప్రార్థన! ఆ తపన ఎడతెగని, నిరంతర ప్రార్థన. ఆ ఆర్తి, తపన ఏమిటి? అది అంతరాంతరాళాలలో, నేను బాబాకు చెందినవాడిని, బాబా నావాడు – అనే భావనను కలిగివుండి, ఆ అనుబంధ భావనను అనుభూతి చెందడం. ఆ అనుబంధాన్ని మీకు స్పష్టంగా, అనుభవంగా అందించడానికి ఈ ఆర్తి ఉపయోగపడుతుంది. మీకు అటువంటి తీవ్రమైన తపన ఉన్నంతవరకు అదే ప్రార్థన, అదే ధ్యానం, అదే ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ, అదే సాధన. అర్థమవుతోందా? నేను చెప్పేది అర్థం చేసుకోగలుగుతున్నారా?

భక్తుడు: *మనకు అటువంటి తపన ఉండి, మనం ఆయనకు సంబంధించిన వాళ్ళం అని తెలుసుకుంటే ఆ ఎరుకే మనకు ఆనందాన్ని ఇస్తుంది – మీరంటున్నది ఇదేనా?*

గురువుగారు: "నేను బాబాకు సంబంధించిన వాడిని, బాబా నాకు సంబంధించినవారు" అనే అనుభవం ఆనందాన్నిస్తుంది.

భక్తుడు: *అందరిలోనూ ఆ తపన ఏదో కొంతైనా ఉంటుంది కదా?*

గురువుగారు: అవును, ఆ తపన ప్రతి ఒక్కరికీ ఉంటుంది. ఆ తపనే మనకు ఆయనతో గల సంబంధాన్ని తెలియజేస్తుంది. ఆయన కోసం తపిస్తూ ఉండటమే ('be longing') మనం ఆయనకు చెందినవారమనే ('belonging') దానికి గుర్తు. ఆయనకు చెందడం అంటే అటువంటి తపనను కలిగివుండటమే. మీరందరూ నాకు సంబంధించిన వాళ్ళని మీరు అనుకుంటున్నారు కాబట్టి సత్సంగం కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటారు. అంతే కదా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తులు: *(అందరూ ఒకేసారి)* అవును *గురువుగారూ!! (నవ్వులు...)*

గురువుగారు: 'నేను బాబాకు చెందినవాడిని, బాబా నావారు' అనేటటువంటి సంబంధం యొక్క ఎరుకను గుర్తుపెట్టుకోవడం (అనుభవాన్ని కలిగివుండటం) చాలా ముఖ్యం. ఇది చెయ్యగలిగితే చాలు. మీరు దీనిని గుర్తుపెట్టుకున్నంతవరకు అదే

నిజమైన స్మరణ, నిజంగా జ్ఞప్తిలో ఉంచుకోవడం.

భక్తుడు: *బాబాతో మనకు గల సంబంధం బేషరతుగా ఉంటుందా?*

గురువుగారు: ఆ సంబంధానికి షరతులున్నా లేకపోయినా, నువ్వు దానిని గుర్తుంచుకుంటే చాలు. అసలు బేషరతుగా అంటే ఏమిటో నాకర్థం కాలేదు.

భక్తుడు: *నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే, చాలా సందర్భాలలో నాకేదైనా కోరిక కలిగినపుడు నేను బాబాను అడుగుతాను, ఆయన ఇస్తారు. ఆ క్షణంలో నాకు 'నేను ఆయనకు చెందినవాడిని' అనే అనుభూతి కలుగుతుంది. అదీ కొద్దిసమయం మాత్రమే నిలిచివుంటుంది.*

గురువుగారు: నువ్వు ఆయనకు సంబంధించినవాడివి అనే భావన నీకుంటే, ఆయన నువ్వడిగింది ఇవ్వకపోయినా అదెక్కడికీ పోదు. ఉదాహరణకు, నీకో పాప ఉంది. ఆ అమ్మాయి ఫస్ట్ క్లాసులో పాస్ కావాలని నువ్వు చాలా ఆశిస్తావు. ఒకవేళ పాస్ కాలేదనుకో, నువ్వు ఆమెను ప్రేమించటం ఆపేస్తావా? పాస్ కాకపోయినప్పటికీ నువ్వు ఆ అమ్మాయిని ఎందుకు ప్రేమిస్తావు? ఆమె నీకు సంబంధించినది కాబట్టి!! ఇలాగే, బాబా నీ కోరిక తీర్చినా తీర్చకపోయినా నీకు గనుక నువ్వు ఆయనకు చెందినవాడిని అనే అనుభవం ఉంటే అంతా జరిగిపోతుంది, మొత్తం వ్యవహారం జరిగిపోతుంది. నువ్వు దేనికోసమూ అన్వేషించనక్కరలేదు, నువ్వేదీ నేర్చుకోవలసిన అవసరంలేదు. ఆ అనుభవం చాలు. మనమందరం ఇక్కడ ప్రయత్నించేది మనకు బాబాతో గల ఆ సంబంధాన్ని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవడానికే.

మీరు భగవాన్ జీవితచరిత్ర చదివితే తెలుస్తుంది. భగవాన్ విషయంలో కూడా – అసలు ఆయన అన్వేషణ మొత్తం మొదలైంది ఆ సంబంధ భావనతోనే! ఆయన అన్వేషణ, వెతుకులాటకు మూలం 'తామెవరు' అనే గుర్తింపును తెలుసుకోవడం కోసమే. రమణులు తాము ఇంటినుండి బయలుదేరేటప్పుడు ఇంట్లో వాళ్ళకు ఒక ఉత్తరాన్ని వ్రాసిపెట్టారు, *"నేను నా తండ్రిని వెతుకుతూ, నా తండ్రి ఆజ్ఞానుసారం ఇక్కడి నుండి వెళ్ళిపోతున్నాను..."* ఆయన అన్వేషణ ఆయన తండ్రి కోసం! "నేను ఆయనకు చెందినవాడిని" అని భగవాన్ అనుకున్నారు, అందుకే అరుణాచలం వెళ్ళిపోయారు. ఆయన వ్రాసిపెట్టిన ఉత్తరాన్ని ఈ కోణంలో చదవండి, నేను చెప్పేదేమిటో మీకు అర్థమవుతుంది. చూడటానికి చాలా సాధారణమైన విషయంలాగా కనిపించినప్పటికీ అది అంత సాధారణమైన విషయం కాదు. "నేను అరుణాచలానికి చెందిన వాడిని, ఆయన నా తండ్రి, నేను ఆయన వాడిని" అనేటటువంటి బాంధవ్య భావనది. ఆ చిన్న వయస్సులో ఆయనకు అదేమిటో, ఎవరో తెలియదు; ఆయన దానిని 'అరుణాచలమ'ని అనుకున్నారు. ఇక్కడికి వచ్చి అరుణగిరిని దర్శించారు. ఒక స్థాయిలో ఆయనకు సంతృప్తి కలిగింది, అది అంత మాత్రమే కాదు, మరేదో కూడా ఉంది. అప్పుడు ఆయన దానిని అనుభవం పొందడం ప్రారంభించారు: "ఆయన నా తండ్రి, నేను ఆయన బిడ్డను" – ఈ గుర్తింపు – 'తామెవరు' అనే అన్వేషణకు సమాధానమైంది. ఈ ప్రశ్ననే ఆయన తమదైన పద్ధతిలో "నేనెవరు?" అని వ్యక్తంచేశారు, ఇంకోరకంగా "ప్రశ్నించేవాడెవరు?" అని మనం అడగవచ్చు.

భక్తుడు: *"నా తండ్రి ఎవరు" అని విచారించాలని మీ ఉద్దేశ్యమా?*

గురువుగారు: కాదు. నేను "నేనెవరు?" అనే విచారణ గురించి చెబుతున్నాను. "నేనెవరు?" అనే విచారణ వ్యక్తి అస్తిత్వానికి సంబంధించినది. కొందరు దానిని "నేను ఆత్మను, నేను బ్రహ్మన్ని, నేను ఈశ్వరుణ్ణి" అని అనుభూతి చెందుతారు. మరికొందరు దానిని రమణమహర్షి వలె అనుభూతి చెందవచ్చు. రమణుల "గుర్తింపు" (Identity) ఏమిటి? తాము 'అరుణాచలేశ్వరుని కుమారుడు' అని.

అలాగే మీరూ "నేను సాయిబాబా కుమారుణ్ణి, నేను ఆయన వాడిని, ఆయన నాకు చెందినవారు" అని అనుభూతి చెందవచ్చు. ఆయన నీవాడు కాబట్టి నువ్వు ఆయనను నీ స్వాధీనం చేసుకోవాలనుకుంటావు, ఆయనను పొందాలనుకుంటావు. ఆయన పట్ల నీ వ్యక్తీకరణలన్నీ ఆయన 'నీ స్వంతం' అనే భావానికి వ్యక్తీకరణలవుతాయి. చూడటానికి 'నాకు మాత్రమే స్వంతం' అనే భావన సరైన ధోరణిగా కనిపించనప్పటికీ ఇది అటువంటిదికాదు. నువ్వు ఆయనను స్వాధీనం చేసుకోవాలనుకుంటావు; ఆయన ప్రేమను, ఆయన స్వభావాన్ని, ఆయన ఆనందాన్ని పొందాలనుకుంటావు.

మళ్ళీ రమణమహర్షి విషయమే తీసుకుంటే, ఆయన దానిని మరోరకంగా చెప్పారు: "ఆ అనుభవం వచ్చిన తరువాత, నన్ను ఒక రకమైన ఆవేశం ఆవహించింది" అన్నారు. భగవాన్ 'ఆవేశం' అనే సంస్కృత పదాన్ని వాడారు, ఏదో మరో ఆత్మ ఆయనను పూనినట్లుగా అన్నమాట. దానిని ఆయన ఏదో జరగరానిది జరిగినట్టుగా కాక చాలా అద్భుతమైన విషయంలా చెప్పారు. ఒక మహోన్నతమైన అస్తిత్వానికి ఆయన స్వాధీనమయ్యారు. మనకన్నా ఉన్నతమైన గుర్తింపు మనల్ని ఆవహించినపుడు అది మనలో పరివర్తన కలిగిస్తుంది. ఎందుకంటే మనలో భావోద్వేగాలు, ఆలోచనలన్నీ మన గుర్తింపు, 'నేనెవరు?' అనే కీలకమైన అంశం మీదనే ఆధారపడివుంటాయి. ఒక్కసారి మన గుర్తింపు (Identity) మారడం, పరివర్తన చెందడం మొదలుపెట్టిన తరువాత దానిమీద ఆధారపడివున్న మన అనుభవాలు, మన జీవితం మొత్తం పరివర్తన చెందడం ప్రారంభమవుతుంది. 'నేను ఫలానా' అనే గుర్తింపే మనం మారటానికి మూలం. అందుకే భగవాన్ "నేనెవరు? అనే విచారణ ద్వారా ముందు నువ్వెవరో తెలుసుకో" అన్నారు. ముందు మీ అస్తిత్వం ఏమిటో తెలుసుకోండి. మిమ్మల్ని మీరు ఫలానా అని అనుకోవద్దు. మీ అస్తిత్వాన్ని (Identity) తెలుసుకోండి. ఈ రెండింటికీ తేడా వుంది. అది ఏదైనా కానీ, మనం మనదీ అనుకుంటున్న ఈ ప్రస్తుతమైన అస్తిత్వాన్ని కోల్పోతే తప్ప మన నిజమైన అస్తిత్వాన్ని తెలుసుకోలేము. భగవాన్ అదేమిటో చెప్పలేదు. ఆయన అనుభవం దానికి ఒక సమాధానం, అది ఆయన స్వంతం. మరికొందరి అనుభవాలు మరో రకంగా ఉండివుండవచ్చు, మన నిజమైన అస్తిత్వాన్ని మనం తెలుసుకుంటే అది మనకు చాలు.

భక్తుడు: ప్రేమ, ఆర్తి అహాన్ని అధిగమించగలవా?
గురువుగారు: అవును, ప్రేమ ఎప్పుడూ అహాన్ని అధిగమిస్తుంది.

భక్తుడు: *అంతటి తపన ఉన్నప్పుడు అందులో ప్రేమించేవాడు, ప్రేమించబడేవాడు అనే ద్వైతభావం ఉన్నట్లే కదా?*
గురువుగారు: అటువంటి ద్వైతభావాన్ని దాటిపోవడానికి కావలసిన ప్రోద్బలాన్నిచ్చేది ఈ పరితాపం. ఒకరినొకరు ప్రేమించుకునే అబ్బాయి, అమ్మాయి ఉన్నారనుకుందాం. వారిరువురూ ఒకరిని మరొకరు సొంతం చేసుకోవాలి అనుకుంటారు. అబ్బాయి ఇక్కడ, అమ్మాయి అక్కడ. వారి మధ్య ఎడబాటు వలన పరితాపం ఉంది – నిజానికి అక్కడ ద్వైతభావం ఉంది. కానీ వారిద్దరూ ఒకచోటకు చేరుకున్నపుడు, ఆ కలయికలో, "నేనే నువ్వు, నువ్వే నేను, మనమిద్దరం వేరువేరు కాదు, మనం ఒక్కటే" అంటారు. ఆ క్షణంలో అక్కడ అమ్మాయీ విడిగాలేదు, అబ్బాయీ విడిగా లేడు – అది ఇద్దరూ కాని మరేదో అవుతుంది.

భక్తుడు: *ఆ స్థితిలో కూడా పరితాపం ఉంటుందా?*
గురువుగారు: ఆనందానుభవం ఉంటుంది. ఆ క్షణంలో ఆనందమే. కానీ ఆ ఆనందానుభవం తరువాత తిరిగి ఆ పరితాపం కలగవచ్చు, ఎందుకంటే ఆ పరితాపం ఇద్దరూ విడివిడిగా ఉన్నామన్న భావన (ద్వైతభావం) మీద ఆధారపడివుంటుంది కాబట్టి తత్ఫలితమైన ఆనందానుభూతి చాలా తక్కువ సమయం మాత్రమే ఉంటుంది. ఇద్దరూ విడివిడిగా ఉన్నామన్న భావన (ద్వైతభావం) లేకపోతే ఒక్కటి కావాలనే తపన ఉండదు. అందుకనే ఆనందానుభవం పొందిన తరువాత కూడా ద్వైతభావం ఉన్నంతవరకూ దానిని దాటిపోయి ఏకత్వాన్ని పొందాలన్న తపన కలుగుతూనే ఉంటుంది. రమణమహర్షి చెప్పినట్టు, "ముల్లును (ద్వైతభావాన్ని) ముల్లుతోనే (ద్వైతభావంతోనే) తీయడం లాంటిది". ఎవరితో ఏకత్వము తమకు ఆనందానుభూతిని కలిగించిందో ఆ అరుణాచలాన్ని దర్శించి, ఆ సన్నిధిని అనుభవించాలని భగవాన్ పరితపించారు. అందుకనే 'అరుణాచల అష్టకం' చివరి పంక్తిలో భగవాన్, అక్కడ 'ఇద్దరు' లేరు అంటారు. ఆయన పరితాపం ఆయనకు ఏకత్వానుభూతిని కలిగించింది.

భక్తుడు: *ప్రతి ఒక్కరి ఆనందాన్వేషణ, చాలావరకు వారు 'తామెవరో' అనే గుర్తింపును తెలుసుకోవడానికి చేసే అన్వేషణే అని మీరంటున్నారా?*

గురువుగారు: అవును, అందరికీ ఇవి రెండూ ఒకటే. కానీ చాలామందికి దానిపట్ల అలాంటి ఎరుక ఉండదు. వాళ్ళ సమస్యలు బాగా ప్రాపంచికమైనవి కావడం చేత 'తామెవరు' అనే గుర్తింపుకు సంబంధించిన ప్రశ్న వాళ్ళలో మరో రూపంలో తలెత్తవచ్చు. ఉదాహరణకు, వాళ్ళకు ఒక కోరిక ఉంది, వాళ్ళు దానిని తీర్చుకోవడం కోసం బాబాను అడుగుతారు. బాబా ఆ కోరికను ఎందుకు తీర్చాలి? దానికోసం వాళ్ళు, "నేను ఆయన భక్తుణ్ణి. మాకు కర్మసంబంధం ఉంది, నాకు బాబాతో ఋణానుబంధం ఉంది" అనేటటువంటి గుర్తింపును, సంబంధాన్ని ఏర్పరుచుకోవాలనుకుంటారు. ఇది "నేనెవరు?" అనే ప్రశ్నకు, "నేను ఆయనకు చెందినవాడిని!" అనే సమాధానంలాగా ఉంటుంది. కాబట్టి ఆయనకు చెందినవారము అనే భావన ఒక సంబంధాన్ని ఏర్పరచి వారి కోరికలు తీర్చుకోవడానికి ఒక మార్గాంతరమవుతుంది. ఇక్కడ కూడా వారు ప్రయత్నించేది ఆ అనుబంధభావన కోసమే. ఇది కూడా మళ్ళీ 'తామెవరు' అన్న గుర్తింపు కోసం సాగే అన్వేషణే. అయితే, ఇది మరో స్థాయిలో మరో మార్గంలో వేరొక పరిధి, తీవ్రతలతో సాగుతుంది. ఇక్కడ కూడా అది అలాంటిదే: మనం బాబా చరిత్ర చదువుతాము, "సాయిబాబా, సాయిబాబా" అంటూ బాబా నామాన్ని పలుకుతాము. ఏమిటి ఇవంతా? ఇవన్నీ మనం ఆయనకు చెందినవారమన్న భావాన్ని, ఆ గుర్తింపును రూఢీపరుచుకోవడమే! "బాబా, నేను నీ నామాన్ని ఇన్నిసార్లు పలుకుతున్నాను, మనం ఒకరికొకరు బాగా తెలుసు, నేను నీతో సన్నిహితంగా ఉంటాను, నేను నీవాడిని, అందుకని నా గురించి పట్టించుకోండి, నా కోరికలు నెరవేర్చండి". (గురువుగారు నవ్వుతూ...) దీని పర్యవసానమూ ఆ సంబంధ భావనే. అందుకని ఇది కూడా అది 'తామెవరు' అనే గుర్తింపు సంబంధించిన అన్వేషణే.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మేము బాబాను ఆర్తిగా ప్రార్థిస్తే, ఆ ప్రార్థన, ఆ తపన మమ్మల్ని సద్గురు అనుగ్రహక్షేత్రంలో ఉంచుతుందా?*

గురువుగారు: అవును. కానీ ఆ తపన చాలా అస్పష్టంగా ఉంటుంది. ప్రార్థనకు ఉపయోగించే పదాలు బాగానే ఉంటాయి, వినసొంపుగానే ఉంటాయి, కవితాత్మకంగా చెబితే ఇంకా బాగుంటాయి. కానీ వాస్తవికంగా చూస్తే అవి అస్పష్టంగా ఉంటాయి. వాటిని పట్టుకోవడం కష్టం. మనం మన తపనను ఎలాగైనా వ్యక్తం చెయ్యగలగాలి, కాబట్టి సత్సంగంలో ఉండటం, బాబా చరిత్రను అనువదించడం, లేదా బాబా రూపాన్ని చిత్రించడం మొదలైనవి చేస్తాము. ఇటువంటివన్నీ ఆ తపనకు వ్యక్తీకరణలే. మన తపనను నిజంగా వ్యక్తీకరించేదేదో దానిపట్ల మనం జాగ్రత్త వహించాలి. ఊరకనే బాబా రూపాన్ని చిత్రించడమో లేక అనువాదం చెయ్యడం వల్ల ఏమీ ఉపయోగం ఉండదు. మనం చేసే పని నిజంగా మనలోని తపనను, ప్రేమను వ్యక్తం చేస్తోందా లేదా అని మనం ఎప్పటికప్పుడు తరచి చూసుకుంటూనే ఉండాలి.

భక్తుడు: *మమ్మల్ని మేము ప్రశ్నించుకోవడం ద్వారా, మన తపనను ఎలా వ్యక్తం చేయాలి అనే విషయంలో స్పష్టత వచ్చి, సరిగా మా ఆర్తిని వ్యక్తపరిస్తే అప్పుడు మా ఆనందం ఎక్కువవుతుంది. అంతేనా, గురువుగారూ?*

గురువుగారు: అవును. ఆనందము, తపన పెరుగుతాయి. మనలో ఆ తపన పెరిగేకొద్దీ మనం ఆయనకు ఇంకా ఇంకా దగ్గరవుతాము. నువ్వు ఎంతగా తపిస్తే (long) అంతగా ఆయనకూ నీకూ మధ్య దూరం (length) తగ్గుతుంది. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అదీ దానిలోని సౌందర్యం. ఆ తపన (longing) మిమ్మల్ని బాబాకు దగ్గర చేసి, విడివిడిగా ఉన్నామన్న భావనను తగ్గిస్తుంది.

భక్తుడు: *కానీ ఈ తపన మధురంగానూ ఉంటుంది, కష్టంగానూ ఉంటుంది కదా?*

గురువుగారు: అవును. రెండు విధాలుగానూ ఉంటుంది. మనం అనుభవించే ఎడబాటు వలన అది కష్టంగా ఉంటుంది, కానీ ఈ తపనలో అంతర్లీనంగా మనం ఆయనకు చెందినవారమనే భావోద్వేగం కూడా ఉంటుంది. మనలో, మనం

ఆయనకు చెందినవారమనే భావన ఉన్నంతవరకు ఆ తపన ఉద్విగ్నభరితంగా, మనోహరంగా ఉంటుంది. మనం ఆయనకు చెందినవారమనే అనుభూతితో ఆయన కోసం తపించడం అద్భుతంగా ఉంటుంది!

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.